

ELS DRETS DELS INFANTS A CATALUNYA. DEBAT DE LA QÜESTIÓ

IDEES FORÇA RECOLLIDES AL SEMINARI-ESPAI DE REFLEXIÓ QUE TINGUÉ LLOC EL 29 DE MARÇ DE 2019 AMB EL TÍTOL 'EL DRET DELS INFANTS AL DESENVOLUPAMENT DE LA PERSONALITAT, A L'EDUCACIÓ I A L'HABITATGE'

1.- La perspectiva de *l'interès superior del menor*, va més enllà de la mera protecció de la infància i l'adolescència, i del complement de la seva incapacitat d'obrar, per concebre's com un desenvolupament de la personalitat i de la seva autonomia d'actuació.

En aquesta lògica, cal millorar la regulació en àmbits com ara la identitat, intervencions clíniques, maternitat, drets digitals... Caldria anar a una regulació més uniforme en la que l'interès superior del menor, com a concepte jurídic indeterminat, es pogués fer servir com a pauta per tal de ponderar a cada cas l'exercici de llurs drets.

2.- Cal adaptar la legislació interna a la internacional i exigir el desenvolupament intern. El menor és una persona amb qualificatius.

És un àmbit on hi ha drets i deures. L'Administració ha d'assumir la seva responsabilitat, i la família també.

Cal un pla sectorial sobre drets dels infants. S'està treballant en aquesta línia a l'Estructura de drets humans de Catalunya.

3.- Massa canvis en el sistema educatiu. Cal una educació de qualitat: a) que desenvolupi l'autonomia de la persona i el seu pensament crític; b) que els infants se sentin estimats i segurs, amb respecte a la diversitat i amb foment del diàleg.

Importància de la pedagogia de la cura (NelNoddings).

4.- Cal preguntar-se si l'educació és només continguts i cada vegada més. Es un procés en el que hi ha els progenitors (família) i l'Estat (sistema escolar). Tenim confiança en el sistema educatiu? Es un sistema que garanteix el principi d'igualtat d'oportunitats?

5.- Cal que es concreti més què vol dir igualtat d'oportunitat, des de la perspectiva dels condicionaments socials i ambientals: hi ha segregació per barris a les grans ciutats, no tothom té els mateixos contactes o xarxa social per a tirar endavant a la vida, hi ha exclusions socials i cal prevenir bé la radicalització.

De 0 a 3 anys (petita infància) és l'etapa més determinant de l'educació de la persona, i és l'única que no té cap tipus de subvenció.

6.- Hi ha una autèntica exclusió residencial, que s'afegeix a l'exclusió social. El 42% de menors atesos per Càritas viuen de rellogats. Es dedica una alta quantitat dels ingressos a pagar l'habitatge (fins el 47% és la mitjana a Espanya/ a Europa és el 25%).

Manca una política d'habitatge. Pocs recursos públics i més encara després de la crisi de 2008.

7.- La manca d'habitatge conculca altres drets dels infants i de les persones en general. Els infants s'han de contemplar dins una unitat familiar que es veu afectada pels problemes derivats de l'habitatge.

8.- Les mesures d'emergència intenten pal·liar els casos més greus. Destaquen casos de violència masclista, casos de pobresa infantil, ajudes al lloguer.

9.- Importància de tenir una llar, física, emocional, de seguretat i d'intimitat.

L'Administració actua de manera insuficient.

Calen polítiques preventives de l'exclusió i de l'estigma social que es produeix quan es perd l'habitatge o es viu de qualsevol manera en una habitació.

Barcelona, novembre de 2019